

der forsikrer sit Tyende. Om det virkelig skulde komme dertil, at Husbønder i al Almindelighed, ligesom det vel nu er sædvanligt, at de indtegne deres Tyende i Sygekasser, tillige skulde søge det sikret mod Ulykkestilfælde, kan jeg kun betragte dette som et Gode. Men jeg lægger altsaa Vægten paa, at Stempelfrihed kun indrømmes Kontrakter, der indgaas af en Arbejdsgiver. Ud over dette tør jeg ikke gaa, netop ogsaa fordi man derved taber den fornødne Bestemthed i Reglen. Jeg ser meget vel, at en saadan Regel, hvorved Kontrakter, der indgaas af Arbejdsgivere, for at sikre deres Personale mod Ulykkestilfælde, gøres stempelfri, meget let fremkalder det Spørgsmaal: Ja, men hvorfor skulde de Kontrakter, som det paagældende Personale selv indgaar for at sikre sig mod Ulykkestilfælde, være stempelplichtige? Hertil kan jeg ikke svare andet, end at en saadan Regel, hvorved vedkommende Personale uden Brug af Stempel skulde kunne indgaa en saadan Kontrakt, efter min Mening ikke er mulig, fordi man derved kan komme til at savne Angivelse af, hvornaar Stempelfrihed i Virkeligheden kan komme til at foreligge; thi da kommer man jo ind paa Spørgsmaalet om, hvad der skal forstås ved Arbejder, og det er saa vagt et Begreb, at man slet ikke kan bruge det i en Lovbestemmelse. Altsaa det maa jeg holde paa, at man ikke kan komme videre end til Kontrakter, der indgaas af Arbejdsgivere, og af denne Grund vil jeg heller ikke kunne gaa med til, hvad det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) har foreslaaet i sit Underændringsforslag under Nr. 1, at Stempelfrihed ogsaa skal gælde for de Kontrakter, der indgaas af de paagældende Forsikringselskaber angaaende Reassurance. Jeg tror, det ærede Medlem vil indrømme, at det er et meget lille Spørgsmaal, der her er rejst, fordi den Stempelplicht, der her er Tale om, ikke har nogen stor finansiel Betydning for de paagældende Selskaber, men jeg tør ikke gaa med dertil, fordi jeg i det hele taget maa fastholde den Grænse, der nu er sat, meget bestemt. — I den ny Paragraf, § 2, vil man genfinde det oprindelige Forslags Bestemmelser, men saaledes, at de her ere udvidede, idet de medføre en Fritagelse for Stempelplicht i alle de Tilfælde, hvor Arbejdsgivere have indgaaet Kontrakt med de i Loven om Ulykkesforsikring af 7de Januar forrige Aar anerkendte Forsikringsselskaber, selv om man der er kommen ud over Grænserne for de Ydelser, Loven paalægger ved-

kommende Arbejdsgiver. Det siges her, at Kontrakterne — selvfølgelig ogsaa Policierne — skulde være fritagne for Stempelplicht, og Meningen med det har været, at ikke alene saadanne Kontrakter, der ikke ere blevne stemplede, men endnu gyldig kunne stemples, fordi Stempelfristen ikke er udløben, men ogsaa saadanne Kontrakter, der ikke ere stemplede, og for hvilke Stempelfristen er udløben, saaledes at vedkommende er ifalden en Mulkt, skulde være fri for Stempel, og endvidere, at den Stempelafgift, der maatte være udredet for en saadan Kontrakt, paa Begæring skal tilbagebetales. Man mener, at det sidste ikke er tilstrækkelig klart udtrykt, og jeg skal ogsaa meget gerne modtage Ændringer i saa Henseende, og det er netop derpaa, at det Underændringsforslag, som det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds har stillet under Nr. 2, gaar ud. Dette Ændringsforslag har jeg altsaa intet at indvende imod. Dermed skal jeg tillade mig at anbefale de af mig stillede Ændringsforslag til det høje Tings Vedtagelse.

Oct. Hansen: Jeg har tilladt mig at stille to Underændringsforslag til den meget ærede Finansministers Ændringsforslag. Det sidste har jo den ærede Finansminister for saa vidt tiltraadt, som han har sagt, at hvis man mener, det er nødvendigt at have en saadan udtrykkelig Bestemmelse, har han ikke noget imod det. Jeg skal blot gøre den Bemærkning dertil, at jeg tror virkelig, det er nødvendigt, fordi man af den ærede Ministers Forslag til en ny § 2 ikke kan se, at et Stempelbeløb, der er rigtig betalt ifølge en eksisterende Pligt den Gang, den paagældende Kontrakt blev oprettet, skal kunne fordres tilbagebetalt. Man har hidtil her til Lands troet, at naar visse Beløb vare betalte fejlagtigt til det offentlige, til Stat eller til Kommunerne, saa havde man, hvad Juristerne kalde *condictio indebiti*, men den ærede Finansminister vil vide af en Højesteretsdom, der forleden blev afsagt, at den Sætning holder ikke længer Stik. Andre ærede Medlemmer ville maaske ogsaa have lagt Mærke til en Sag, som Godsejer Howden-Rønnenkamp havde anlagt mod Statskassen for at faa Afgifter, som han havde erlagt ved Skovauktioner, tilbagebetalt, men hvor Højesteret gjorde gældende, at han havde egentlig ikke været pligtig at betale Beløbene, men dog kom til det Resultat, at paa Grund af de foreliggende Omstændigheder kunde han ikke faa Pengene tilbage.